

שְׁנֵאָה סְמוּיָה

אינם קיימים ביחס אליהם, ממש כמו שאצל הגויים לא שלטה שום מחשבה ביחס ליהודים, והם קבלו כל עלילה על ישראל בתור אמת ודאית.

שברי, אילו שלט הגיון כל-שהוא במוחות של המאשימים את הריביוניסטים, היו צריכים לבוא לידי מסקנה, שאם לא, מעוניינים אחרים, שלהם יש ויש טעם והגיון למעשים כאלה וביצעו אותם לא אחת ושתיים, – הרי עשו את התועבה או פרובוקאטורים, שהתגנבו אל המפלגה או אנשים, שנטרפה עליהם דעתם לגמרים. כי רק פרובוקאטורים או מטורפים גמורים יכלו לעשות מעשה, שבכחו להביא הפסד עצום ונדאי למפלגה. ובכן מה ענין המפלגה לכאן? –

אבל כנגד השנאה הסמויה לא יעמוד שום דבר. השנאה מקלקלת את השורה ומפתה להאמין בכל דבר מחוסר-טעם ומחוסר-הגיון כל-שהוא.

ופתאום תוקפת אותך חרדה ואתה שואל את עצמך: מפנימה גדולה השנאה כל-כך? מה רעה עשו הריביוניסטים לאומה בכלל ולשמאל בפרט? כלום מפני שהם ציוניים שלמים. שרוצים, שארץ-ישראל תהא מדינה עברית, הפסידו? כלום הפסידו מפני שהם רוצים, ששלום יהיה בין יהודים ליהודים? כלום פושעים הם מפני שהם רוצים, שלא תהיינה שביחות והשקתות בארץ ושכל

מצבו של המיעוט הריביוניסטי בתוך הרוב של השמאל ושל הנגררים אחריו הוא ממש כמצבו של המיעוט היהודי כלפי הרוב של העולם הגויי. אותה השנאה, שהוגה העולם הגויי ליהודים, הוגה העולם המפאיי והנגררים אחריו לריביוניסטים, וכשם שהגויים היו מאמינים, בלי הבחנה יתרה, בכל העלילות, שהיו מנהיגיהם האנטישמיים מעלילים על היהודים, כך מאמין חלק גדול מן השמאל והנגררים אחריו לכל עלילה, שמעלילים על הריביוניסטים.

רבים מן השמאל מאשימים את הריביוניסטים בכל מיני מעשי-פשע. ואתה עומד כולך תוהה ומשתומם: כיצד אין הם שואלים את עצמם: היכן ההגיון שבדבר? הלא עכשיו, ימים מועטים לפני הבחירות לקונגרס, יכולים מעשי-פשע להביא רק הפסד עצום למפלגה ולשלול ממנה כל תקווה לנצח בבחירות! הלא העם היהודי יפנה עורף למפלגה כזו ולא ימסור לה אף קול אחד בזמן הבחירות לקונגרס? ומעשי-פשע ביחס לאדם, שעל כל פנים היה קרוב יותר למפלגה הריביוניסטית מכל שאר חברי מפאיי, שמעולם לא התגרה במטלגת הצהיר, ושלמפלגה זו לא היתה מעולם שום טינה מיוחדת אליו? היכן ההגיון שבדבר? כלום תלך מפלגה ותכה את עצמה? –

אבל השנאה אל הריביוניסטים היא גדולה כל-כך, עד ששום הגיון ומחשבה

הסכסוכים יותרו על-ידי הסכמים ובוררות של חובה? האומנם ההכרזה, שארץ-ישראל צריכה להיות למדינה עברית, שיש בה מקום, כמובן, גם למיעוטים לאומיים אחרים, כמו שיש מיעוטים כאלה ברוב ארצות-תבל – כלום הכרזה כזו פשע כבד היא?

וכשאתה בא לתת תשובה על השאלה: מהיכן באה שגאה ממארת זו? – אינך מוצא תשובה אחרת אלא זו: שאת הציוניים הגמורים שונאים אלה, שבעצמם אינם ציוניים גמורים; שונאים אותם אלה, שלהם אידיאל אחר לגמרו ושפחד גדול מקנן בלבם, שמא האידיאל הציוני הטהור יגזול מהם את כל הנוער, כמו שכבר גזל מהם חלק הגון ממנו.

אין ביאור אחר לשגאה נוראה זו. כאן נלחם אידיאל אחד בשני: אידיאל בלתי-ציוני, אידיאל זר, באידיאל הציוני. וכשם שברוסיה אין האידיאל הקומוניסטי טובל שום אידיאל אחר על-ידו ורודף אותו עד חרמה, כך אף כאן, בארץ-ישראל, אין האידיאל הסוציאליסטי-המארקסיסטי, האידיאל המעמדי, טובל את האידיאל הלאומי-הציוני. הוא הוגה לו שגאה עמוקה מפני שהוא רואה בו את אויבו. כך עלתה לו, לעם ישראל, בשעת אסונו הגדול ובזמן „חבלו של משיח“ שלו: בציון סכנה להיות ציוני. בציון מעלילים על ציוניים כל מיני עלילות, שאין להן שום יסוד ובסיס. ויש עוד יסוד אחד להאשמתם של הריביוניסטים מצד כמה מאנשי-השמאל.

מצפונם של חברי המפא"י אינו שקט. הלא הם הם שמטיפים בגלוי למעשי-אלמות (ע"ן „במעלה“ וכמה מאמרים ב„דבר“), והם גם שעושים את מעשי-אלמות שלהם בגלוי. הלא הם הם שארגנו את ההתנפלות

הנוראה בשביעי של פסח, שרק במקרה לא היו אז הרוגים בין הנתקפים. הלא הם הם שמת-נפלים עשרות על יחידים ומכים את הנוער הציוני הטהור בכל פינה ובכל סימטה, שהם מוצאים אותם שם. אנשי המפא"י מרגישים, שאחר התנפלויות כאלה מן הדין הוא, שהריביוניסטים יגיבו באיזה אופן, וכדי להשקיט את מצפונם הם נאחזים בעלילה על הריביוניסטים. ממש כמו שהגויים היו טופלים על היהודים כל מיני חטאים, כגון ריגול והעברת-כספים לאויב, הרקלת בארות, רציחת תינוקות וכד', מפני שאחר מעשי-הזוועה הנוראים, שעשו הם ליהודים, מן הדין היה, שיגיבו היהודים באיזה אופן שהוא, אף-על-פי שבכל האשמות אלה לא היה ממש כל-שהוא. משתדלים למצוא פגם באידיאו-לוגיה הריביוניסטית. בכל הזדמנות מאשים השמאל את ז'אבוטינסקי במיליטאריזמוס ובשאיפה לדם, שהרי הוא דבר על „עבודת, בוץ ודם“. גרינבוים אומר, שבמעשה סטאבסקי (כאילו כבר ברור לו, שסטאבסקי אשם – עד היכן מגעת השגאה!) אשמה האידיאולוגיה הריביוניסטית. וביאליק אומר בנאום-האזכרה, שהמלים „אגרוף“, „בריו-נים“, „דם ואש“ מלים טמאות הן וצריכות להעקר מן העולם היהודי.

על דבריו של ביאליק יש להשיב, שמשורריו הגדולים שאול טשרניחובסקי ויעקב כהן שרו שירי-תהלה „לבריונים“, מפני שהם היו מגיני המולדת, מפני שהם נלחמו עד טפת-דם האחרונה בעד חירות-עמם, והמשורר יעקב כהן, שהוא מן המעריצים הגדולים ביותר של אידיאלי-נביאינו, שר „בדם ואש יהודה נפלה, בדם ואש יהודה תקום“!

והכוונה ברורה. אם נצטרך לשפוך את דמנו בעד המולדת, נשפוך אותה. אם המולדת תדרוש מאתנו להיות דומים ל"בריונים" בהגנתנו עליה, נהיה דומים להם. כלום לא כך צריכים אנו לחנך את הנוער שלנו? – וכן גם האגרוף. האגרוף הוא דבר רע מאד כשהוא בא לתקוף את מי-שהוא, אבל הוא טוב כשהוא בא להגן על מי שהוא. הלא זוהי תורתו של היהודי החרש, הקם לתחיה. כלום רוצה ביאליק להחזיר אותנו אל אותה התקופה, שבה היינו מתחבאים בחורים ובסדקים כשהיו מתנפלים עלינו? והיכן? כאן במולדתנו? – כלום שכח ביאליק את "בעיר-ההרבה" שלו? –

ובנוגע להאשמת-ז'אבוטינסקי, שדבר על "עבודת, בוך ודם", הרי כל מי שהשנאה הסמויה לא העבירה אותו על דעתו יודה, שהכוונה היא, ראשית, שלטובת-המולדת לא נרתע לאחורינו מפני העבודה הקשה, הבזויה והמסוכנת ביותר; שנית, שלטובת-האומה נשכח את כל האינטרסים הפרטיים שלנו ונשתעבד כולנו אך ורק לצרכיו של כל-ל-האומה, ושלישית, שנהא מוכנים גם לשפוך את דמנו בעד המולדת, אם יהא צורך בכך, כמו שעשו טרומפלדור וחבריו.

כלום זהו רע? כלום הטיף ז'אבוטינסקי לשפוך דמם של אחרים שלא לשם הגנה? כלום מפא"י, ולא הריביוניסטים, רוצים בשלום פנימי בארץ ובהתרת כל הסכסוכים בדרך של שלום? כלום הביתירים, ולא חלק מחברי-מפא"י, סידרו התנפלויות מאורגנות? כלום הריביוניסטים, ולא חלק ממפא"י, התירו בגלוי מעשי-אלמות כלפי הפועל הציוני היהודי? –

הריביוניסטים צריכים להתנהג ביחס לשמאל המעליל כמו שהתנהגו היהודים ביחס לגויים המעלילים. צריכים הם לעבור לסדר-היום, להוסיף ללכת גם להבא בדרכם הקודמת ולהמשיך את מלחמתם בעד הציוניות הטהורה, שדבר אין לה עם מעשי-פשע ומעשי-אלמות. המפלגה תמשיך ללכת בדרכה ותוסיף לחנך את הנוער ברוח של הציוניות הטהורה, אבל ביחד עם זה תגביר לא רק את הצד הלאומי שבחינוכו, אלא גם את הצד האנושי-הכללי. וכך יהא הנוער בן-הנביאים האמתי, כי יחדיר לתוכו גם את הרעיונות הלאומיים וגם את הרעיונות האנושיים-הכלליים של נביאינו הגדולים.

ב. אליצדק